

Tématem práce je časovost ve výtvarném umění 20. století a její existenciální významy. Analýza je zaměřena na vybraná díla vytvořená v technice kresby a malby. Časovost je zkoumána za předpokladu, že je spjata s existenciálním obsahem děl a s tázáním autorů po smyslu života. Na prvky časovosti v díle je také nahlíženo v souvislosti s duševním stavem autora jako na projev hledání psychické rovnováhy tvorbou. Práce vyúsťuje v poznání, že silná časovost děl je často spjata s krizí identity u jejich tvůrců. Text reflektuje vztah identitě životnímu času ve společnosti a v umění ovlivněný náboženstvím a mocenskými ideologiemi. Součástí práce je didaktická řada námětů výtvarné výchovy a přiblížení vlastního výtvarného díla .